

Son Hikâye Mumu

Yavuz DEMİRKIRAN

Son Hikâye Mumu

Yavuz DEMİRKİRAN

Karlı tepelerin arasına gizlenmiş küçük bir köyde, kış sert bir uğultuyla gelmişti. Rüzgâr pencereleri tıngırdatıyor, kapıların önüne kar yığıyordu. Dokuz yaşındaki Mira, sıcacık evinde ışıkların titrediğini izliyordu. Sıcak kahverengi teni, iki kısa topuz yapılmış kıvrırcık siyah saçları ve dişlerinin arası açık bir gülümsemesi vardı. Kar tanesi desenli kırmızı örgü kazağı onu sıcak tutuyordu; burnunu soğuk cama dayamıştı.

Aniden ışıklar söndü. Bütün köy karanlığa ve sessizliğe gömüldü. Mira'nın mavi eldivenleri iplerinde sallanırken el yordamıyla mutfağa gitti. Annesi tek bir mum yaktı, ama bu sıradan bir mumdu. Mira, çatı katındaki özel hikâye mumunu hatırladı—yalnızca hikâye anlatıldığında parlayan bir aile hazinesi. Yün atkısını sıkıca sarmış hâlde gıcırdayan merdivenleri tırmandı.

Aşağı döndüğünde Mira hikâye mumunu masaya koyup bir kibrit çaktı. Önce hiçbir şey olmadı. Sonra fısıldadı: "Bir varmış, bir yokmuş..." ve mum sıcak, altın rengi bir ışıkla parladı. Havada küçük bir pırıltı dans etti. Mira'nın koyu kahverengi gözleri kocaman açıldı. "İşe yarıyor!" diye haykırdı. "Ama hikâye anlatmaya devam etmeliyiz, yoksa ışık söner."

Haber hızla yayıldı. Komşular, tuhaf ve parlak ışığın çekimine kapılıp kapıyı çaldılar. Kısa sürede oda insanlarla doldu—çocuklar, anne babalar ve büyükanne büyükbabalar, hepsi sıcaklık ve arkadaşlık arıyordu. Büyükbaba Tomas geldi; uzun boylu, hafifçe öne eğik, yuvarlak gözlükleri soğuktan buğulanmıştı. "Ah, hikâye mumu!" dedi, gür beyaz bıyığını sıvazlayarak. "Bunun parladığını çocukluğumdan beri görmedim."

Herkes bir daire oluřturdu. Mira mumu ykseęe kaldırdı ve ıřık bir kalp atıřı gibi nabız gibi attı. "İlk hikâneyi kim anlatmak ister?" diye sordu. Daha altı yařındaki kk Pip ayaęa fırladı. Pip'in dz kıvıll saęları, alnına dřen bir perçemi, bol sarı bir kazaęı ve el yapımı kâğıttan bir tacı vardı. "Ben! Ben!" diye baęırdı Pip, yeřil gzleri pırıldayarak. "Komik bir tane biliyorum!"

Pip, fırıncı olmak isteyen bir kardan adam hakkında komik bir hikâye anlattı. Kardan adam kurabiye pişirmeye çalışıyor ama fırını hep eritiyordu. Herkes güldü ve mum daha da parladı. Mira, alevin yanında küçük, parlayan bir peri belirdiğini fark etti—avuç içi büyüklüğünde, kelebek kanatlı ve mor gözlü bir yaratık. Bu, bir hikâye perisi olan Luna'ydı! Odanın içinde vızıldayarak uçarken hafif pırıltılar bırakıyor, her kahkahayla biraz daha güçleniyordu.

Sonra Büyükbaba Tomas eski bir köy hikâyesi anlattı. Bir kar fırtınasında kaybolan bir kuzuyu kurtaran cesur bir kızıdan söz etti. Soluk mavi gözleri gözlüklerinin ardında pırıldıyordu. Çocuklar, uğuldayan rüzgârı ve kızın cesaretini anlatırken gözleri faltaşı gibi açılmış dinlediler. Bitirdiğinde mum sakın ve güçlü bir şekilde parlıyordu. "Hikâyeler bizi birbirimize bağlar," dedi, utangaç çocuklara gülümseyerek. "Sırada kim var?"

Eliza adında utangaç bir kız elini kaldırdı. Sıcak havayı resmedebilen sihirli bir fırça hakkında bir hikâye anlattı. Sesi önce kısık çıktı ama mumun ışığı onu cesaretlendirdikçe yükseldi. Luna başının etrafında dans edip pırıltılar saçtı. Oda daha sıcak hissettirdi ve dışarıda rüzgâr sanki dindi. Mira'nın çilli burnu sevinçle kırıştı.

Sonra Mira'nın arkadaşı Sam, ateşten korkan bir ejderha hakkında bir hikâye anlattı. Ejderha ateş yerine baloncuk üflemeği öğrendi. Herkes kıkırdadı ve mum sevinçle titredi. Daha çok çocuk hikâye paylaştı—komik olanlar, korkunç olanlar (ama çok korkunç değil) ve mutlu sonla bitenler. Her hikâye mumu daha parlak yaktı ve Luna daha görünür hâle geldi; yarı saydam, soluk altın rengi teni ısıldıyordu.

Gece ilerledikçe köylüler sırayla hikâye anlattı. Büyükanne ve büyükbabalar eski efsaneleri anlattı, anne babalar çocukluklarından hikâyeler paylaştı, arkadaşlar yeni maceralar uydurdu. Mum hiç sönmedi. Dışarıda kış rüzgârı hâlâ esiyordu ama içeride oda kahkaha ve sıcaklıkla doluydu. Kimse korkmadı ya da üşümedi. Birlikteydiler ve bu yeterliydi.

Ama sonra Leo adında küçük bir oğlan sustu. Hikâye anlatmaya çok utangaçtı. "Hiç bilmiyorum," diye fısıldadı. Mum titredi ve Luna söndü. Mira nazıkçe Leo'nun elini tuttu. "Sadece gününü anlat," dedi. "Ya da en sevdiğin oyuncakını." Leo bir an düşündü, sonra oyuncak kayığını anlatmaya başladı. Sesi önce yumuşaktı ama mum istikrarlı bir şekilde parladı.

Büyükbaba Tomas gülümsedi ve "Görüyorsunuz, her hikâye önemlidir, büyük ya da küçük," dedi. Diğer utangaç çocukları da paylaşmaya teşvik etti. Biri evcil kedisini, bir diğeri bir rüyasını anlattı. Her hikâye mumu parlattı. Luna yeniden parlak bir şekilde ışıldadı, kanatları sevinçle çırpındı. Köylüler en küçük sesin bile ışığı canlı tutabileceğini öğrendi.

Şafaktan hemen önce mum cızırdamaya başladı. Herkes bir hikâye anlatmıştı ve artık yorgundular. "Bir hikâye daha lazım," dedi Mira. "Sabaha kadar dayanacak bir hikâye." Büyükbaba Tomas başını salladı. "Hadi hep birlikte bir tane anlatalım." Böylece köylerinin hikâyesini ördüler—dostluk ve paylaşma üzerine—herkes bir cümle ekledi. Mum son bir kez alevlendi, sonra nazikçe söndü.

Sabah ışığı pencerelerden süzüldü. Elektrikler geri gelmişti ama köylüler ışıkları açmak için acele etmedi. Birlikte oturdular, gülümsediler. "Karanlığı atlattık," dedi Mira, tükenmiş mumu tutarak. "Çünkü hikâyelerimizi paylaştık." Artık sadece hafif bir pırıltı olan Luna el sallayıp veda etti ve kayboldu. Oda dostlukla sıcacık hissettirdi.

O geceden sonra köylüler, ışıklar açıkken bile sık sık hikâye anlatmak için toplandılar. Hikâye mumu bir rafta, bir sonraki karanlık geceyi bekliyordu. Mira, arkadaşlar bir arada olduğu sürece hikâyelerin en karanlık kışı bile aydınlatabileceğini biliyordu. Ve bir yerde Luna onları gözetliyor, bir hikâye anlatıldığında pırıltılar saçmaya hazır bekliyordu.

Ve böylece, karlı tepeler arasındaki o küçük köyde, insanlar hikâye paylaşmanın ve dostluğun en karanlık geceyi bile aydınatabileceğini öğrendi. Mum sönebilirdi ama birlikteliklerinin ışığı asla sönmeyecekti. Mira dişlerinin arası açık gülümsemesiyle gülümsedi, kıvrıcık topuzları zıpladı ve son hikâye mumunun aslında son olmadığını biliyordu—bu sadece başlangıçtı.